

Lieve vrienden van El Manguaré,

Vanuit een warm en regenachtig Iquitos ... de eerste tamtam van 2014.

Na een goede afsluiting van het jaar 2013, met positieve evaluaties, een mooie entree in de buurt waar de Cristo Redentorschool naar toe verhuist vanaf maart, nog een laatste geboortepapieren campagne ,een feestelijke chocolatada en een gezellig kerstfeest voor het personeel, beginnen we het nieuwe jaar met een zeer goed gevoel. We zijn trots op wat we bereikt hebben afgelopen jaar. Alle projecten worden met het jaar concreter en ze lopen zoals wij dat graag willen. Maar er zijn mooie nieuwe plannen en ontwikkelingen voor dit jaar. Daarover verderop in de nieuwsbrief meer.

Lieve donateurs uit Nederland. Vanuit Iquitos willen we jullie namens het hele personeel, ouders, kinderen en vrijwilligers het allerbeste wensen voor 2014. Dat we er met ons allen maar een mooi, positief en hoopvol jaar van mogen maken.

Dank voor jullie steun.

Afsluiting van 2013

Zoals elk jaar zijn we de december maand weer geëindigd met een heleboel gezellige activiteiten. We begonnen halverwege de maand met een dubbele actie. Cristo Redentor, de school die we het afgelopen jaar hebben begeleid, gaat vanaf dit schooljaar namelijk naar een nieuwe lokatie verhuizen. Aangezien ze ons in die nieuwe buurt nog niet kennen, hebben sociaal werkster Nuria en de vrijwilligers twee weken lang intensief campagne gelopen in die wijk en omstreken om mensen bekend te maken met Manguaré, onze campagnes en met de school. 14 en 15 december hebben we een campagne gecombineerd met een leuk feest op de nieuwe lokatie. Collega Zadrac verzorgde samen met ons personeel de animaties. We hebben hem als clown en als Kerstman gezien. Daarnaast zijn er flink wat cadeautjes uitgedeeld. En natuurlijk is er ook flink wat informatie gegeven over al onze activiteiten aan de ouders en kinderen die kwamen.

Verder was er op 18 december de chocoladata van ons eigen schooltje. Ook daar was animator Zdrac te vinden. We hebben genoten van de optredens van de kinderen, gesmuld van kerstbrood en chocolademelk, blijde koppies met cadeautjes gezien, rapporten uitgedeeld en afscheid van een groot deel van de kinderen genomen.

De dag erna was het tijd voor onze interne evaluaties. Een intensieve, maar positieve dag met ons geweldige personeel. Er is veel besproken, zowel positieve als negatieve dingen en er zijn veel mooie dingen gepland voor dit jaar.

Jaime

Jaime is een jongetje van nu bijna 7 die vorig jaar is ingestroomd in ons schooltje. Hij kwam binnen met een zeer lage score op het instap examen. Eigenlijk net als alle kinderen die bij ons instromen. Wat hem speciaal maakt is zijn zeer trieste levensverhaal.

Jaimes moeder raakte zwanger van een onbekende vader. Zij was/is drugs- en alcoholverslaafde. Ze heeft vanalles gebruikt toen ze zwanger was van hem. En dat zie je. Hij wordt nu bijna zeven, maar lijkt net vier. Het is een klein jongetje, dat zich maar langzaam lichamelijk ontwikkelt. Ook door gebrek aan goede voeding. Na zijn geboorte werd Jaime bij oma gedumpt en moeder ging door met haar leventje. Ze wilde niets van haar kind weten. Op een gegeven moment is ze in de gevangenis beland.

Jaime groeide dus op bij oma. Hij woont daar met een aantal ooms, tantes, nichtjes en neefjes.

Die willen weinig van hem weten. Ze vinden hem maar een vervelend en druk jongetje en hij krijgt dan ook geregeld een pak slaag.

Oma is op dit moment heel erg ziek. Ze heeft kanker en heeft niet lang meer te leven. En omdat niemand de verantwoordelijkheid van dit jongetje wil, gaat hij vanaf dit jaar naar een kindertehuis.

Een heel triest verhaal- Vooral als je ziet hoe hij is op ons schooltje. Hij was in het begin ook bij ons druk, vervelend en kwam maar moeilijk tot werken, maar beetje bij beetje zag je hem groeien.

Vooral tijdens de een op een werkzaamheden met de vrijwilligers. Daar groeide hij zo van alle positieve aandacht. Daar was hij opeens leergierig (op zijn niveau), enthousiast en lief.

Omdat zijn thuissituatie zo onstabiel was en hij qua ontwikkeling nog net wat meer aandacht nodig had, hadden we hem graag nog een jaartje bij ons gehouden. Waarschijnlijk gaat dat niet lukken en gaat hij naar een school dicht bij het kindertehuis.

Wij hopen dat we hem in dit jaar genoeg stabiliteit en zelfvertrouwen hebben kunnen meegeven, zodat hij het vanaf nu alleen kan. Maar eerlijk is eerlijk.....we zien het somber in.

Nieuwe ontwikkelingen voor 2014

Zoals elk jaar komen we er door het jaar heen achter, dat veel dingen goed werken. Maar natuurlijk zijn er ook altijd dingen die we anders of beter zouden willen.

Een van de dingen waar we heel tevreden over zijn is ons eigen schooltje. De juffen die we nu hebben weten precies hoe wij het willen. Ze geven positief en dynamisch les. Onze kinderen gaan elk jaar weer op vele vlakken vooruit. Onze grote moeilijkheid bij dit project zijn de ouders. We merken steeds meer dat we daar iets mee moeten. De kinderen zijn enthousiast, maar als hun ouders het belang van onderwijs niet inzien schieten we daar maar een klein stapje mee op. Ook vinden we het belangrijk dat we op een lijn zitten met de ouders. Want wij kunnen wel positief lesgeven en allerlei dingen stimuleren, als het thuis het tegenovergestelde is, zijn we net een gebroken gezin. En zullen de kinderen heel erg heen en weer geslingerd worden. Vandaar dat we dit jaar aan de slag gaan met een goede training voor de ouders, over zelfbeeld, opvoeden, verzorging, spelen en nog veel meer thema's. En dan niet zo'n training waar de ouders maar wat zitten te luisteren. Nee, actieve trainingen waar er flink gelachen en gespeeld kan worden, met en zonder kinderen. Hopelijk kunnen we jullie aan het eind mededelen dat het een groot succes is. Daarnaast gaan we de trainingen die we op de Cristo Redentor school geven uitbreiden. Voor het begin van het school jaar zijn zeven scholen uitgenodigd om onze training te komen volgen. We hopen op die manier, meer scholen en meer docenten enthousiast te krijgen over wat we doen. Voor de school van nu gaan we weer nieuwe en intensievere trainingen uitwerken, zodat het onderwijs nog strakker, dynamischer en beter wordt.

And last but not least:

We gaan eindelijk samenwerken met de Pabo. Als je iets in het onderwijs wilt verbeteren waar moet je dan beginnen. Wij denken bij de basis. Als de toekomstige docenten een goede basis mee krijgen, zullen ze beter les gaan geven, waar ze dan ook terecht komen. We wilden dit al lang, maar de Pabo's zijn jarenlang gesloten geweest, wegens een overschot aan docenten. Heel jammer, want je ziet dat de jongere generatie docenten over het algemeen, veel beter en met meer enthousiasme lesgeeft. Nu hebben we afgesproken dat we vanaf februari samen gaan zitten om te kijken wat we voor elkaar kunnen betekenen. Het plan is dat wij onze trainingen gaan geven aan de docenten van de Pabo en aan de derde jaars studenten. Verder hopen we een praktijk school te worden waar de studenten stage kunnen komen lopen.

Het is nog allemaal afwachten hoe het precies gaat lopen (het blijft natuurlijk wel Iquitos!), maar de eerste stap is gezet. Wij hebben er in elk geval zin in.

Nieuwsbrief Januari 2014

Een warme junglegroet,

Marielle & Yolante

Lucas Lenselink, 19 jaar, vrijwilliger van september tot december 2013 aan het woord:

Mijn naam is Lucas Lenselink ik begon de reis als achttien jarige scholier die net klaar is met zijn examens. Een jongen die alleen wat van de wereld heeft gezien door op vakantie te gaan en dan ook nog eens vooral Europa. Dat wilde ik graag veranderen, daarom heb ik een tussenjaar genomen en ben ik voor drie en een halve maand naar Iquitos afgereisd. Ik heb niet echt een specifieke reden gehad voor een tussenjaar. Mn belangrijkste reden was omdat ik even geen zin had in school en dit mijn enige kans was om zonder zorgen een briljante tijd te beleven ver weg van Nederland. In deze tijd heb ik super veel gezien, meegemaakt en geleerd. Naast dat het voor mij als persoon een geweldige ervaring is geweest, heb ik ook super veel over de wereld kunnen leren. Daarmee bedoel ik dan op een hele andere manier het leven beschouwen dan vanuit een huis met 3 verdiepingen waar 20 iPhones in een huis aanwezig zijn. Ik heb het bij Manguare elk moment heerlijk naar mijn zin gehad. De sfeer is altijd goed geweest. Onder vrijwilligers en onder het personeel. Het is een mooie kans om mensen te ontmoeten en een mooie kans om echt mensen uit Iquitos te leren kennen.

Het was wel even aanpassen in het begin. Ik heb zelf Spaans gehad op school en dacht dat ik dat wel onder de knie had. Niets was minder waar. Het was veel moeilijker dan ik had gedacht. Daarnaast is het warme eten tussen de middag ook even wennen. Ik had geen idee wat ze hier eten. Ik had wel verhalen van mensen gehoord maar ik wilde het helemaal voor mijzelf ervaren, net zoals dat ik me totaal niet verdiept heb in Iquitos omdat ik graag mijn hele eigen ervaring wilde hebben, en de verhalen van Iquitos hier te horen van de mensen zelf zoals Marielle en de docenten van Manguare. Ik zelf heb niet zoveel last gehad van de warmte, maar kan me voorstellen dat de warmte ook heel erg wennen is. Ik heb mij heel snel kunnen aanpassen hier en het allerbelangrijkste vind ik dat ik hier echt een thuis heb gehad bij Marielle, Ot en de kinderen. Een thuis dat ik honderd procent ga missen als ik weer in Nederland ben.

Het werken met de kinderen op school heeft mijn ogen echt doen openen. Ik vind het prachtig om te zien hoe de kinderen blij zijn op school, iets wat je in Nederland niet altijd ziet. De kinderen vinden het geweldig om naar school te gaan terwijl ze ook maar 1 schrift hebben.. en een mini klasje waar 40 kinderen in zitten. Het is ook geweldig om te zien dat de kinderen toch enorm vooruit gaan. Het idee waar deze school voor staat spreek me ook heel erg aan. Een goede school kunnen zijn, maar ook kinderen aannemen die geen geld hebben voor school. Op Manguare heb ik ook fantastisch genoten van de blije kinderen. Daarnaast was alles goed wat we deden en krijgen alle vrijheid om dingen te organiseren, je creativiteit wordt onwijs op de proef gesteld. Je bouwt echt een band op met de kinderen en het is fijn om te zien dat de kinderen opspringen als we aankomen de kinderen gaan je herkennen en dat geeft

mij een heerlijk gevoel.

En dan ook nog de Campagne's en het lopen door de wijken. Ik zal eerlijk zijn dat ik er niet altijd even veel zin in had, maar het is wel de ultieme kans om echt bij mensen te kijken hoe ze nou daadwerkelijk leven. Ook goed om te zien hoe massaal alles is. Ik werd er stil van na de eerste keer campagne lopen. De verhalen van Nuria en de mensen die je tegen komt. Meisjes van 14 met 2 kinderen. Dat soort verhalen, daar heb ik echt geen woorden voor. Ik ben blij dat ik iemand heb leren kennen zoals Nuria. De manier hoe ze leeft en hoeveel ze al heeft meegemaakt. Je ziet dat het dan opeens heel dichtbij komt met de verhalen uit de wijken.

Naast al deze ervaringen tijdens werk ben ik ook naar de jungle geweest met de andere vrijwilligers. Deze ervaring was echt geweldig. Onwijs veel dieren gezien, waarvan 1 mee naar huis genomen: Stella de schildpad. Daarnaast had ik niet verwacht dat ik een wilde kaaiman zou vasthouden en vogelspinnen over mijn gezicht zou laten lopen. Ook blij dat ik de beroemde rivier de Amazone heb gezien, ook weer iets om van het lijstje af te strepen.

Zoals ik eerder zei kwam ik als 18jarige onervaren scholier hier naar toe, zonder enige ervaring van op mijzelf wonen. Ik ga hier weg als 19jarige jongen klaar voor het studenteleven en met een schat aan ervaring rijker over van alles. Ik ben iedereen van Manguaré ontzettend dankbaar voor alles in deze 3,5 maand. Ik had niet verwacht dat het zo geweldig zou worden en dat ik er zoveel aan zou hebben. Tjaa en die koude douche, ik heb elke ochtend gedacht ooh wat zuur. Maar als je dan even een paar straten verder kijkt, bijvoorbeeld bij Nuria, die heeft niet eens een douche. En zo heeft denk ik meer dan de helft van Iquitos geen douche. Dus ach wat maakt die koude douche uit..

Lucas Lenselink

Kim Roelofs, 36 jaar, vrijwilliger van mei tot december 2013 aan het woord:

Hola allemaal,

Mijn naam is Kim Roelofs, ik ben 36 jaar en omdat ik een beetje uitgekeken was op mijn werk als jurist, besloot ik vorig jaar om een sabbatical van acht maanden in te lassen. Acht maanden om eens iets totaal anders te doen dan ik voorheen gewend was, namelijk werken als vrijwilliger voor stichting El Manguaré in Iquitos, Peru.

Na mijn baan en huis in Nederland te hebben opgezegd, vertrok ik begin april 2013 naar Peru. Eerst voor drie weken naar Cusco voor een talencursus spaans en daarna eind april door naar Iquitos, een grote stad in het noorden van Peru die helemaal omringd is door de jungle.

Die eerste weken in Iquitos waren behoorlijk heftig. Alles, maar dan ook echt alles, is totaal anders. Het klimaat (warm!), de cultuur en de gewoontes (cultuurshock!), de taal, het chaotische verkeer, het eten... Ik heb echt even tijd nodig gehad om overal aan te wennen, maar gelukkig kon ik met al mijn vragen steeds terecht bij mijn nichtje Marielle (mede-oprichtster van El Manguaré) en de andere vrijwilligers.

De eerste maanden van mijn vrijwilligerswerk heb ik me vooral geconcentreerd op Cristo Redentor, een evangelisch-christelijke basisschool gelegen in San Juan, waar El Manguaré op dit moment mee samenwerkt. Daar heb ik dagelijks geoefend met kinderen uit de 1e grado en 2e grado (in Nederland is dat groep 3 en 4) die wat moeite hadden met lezen en rekenen en daarbij wel wat extra hulp konden gebruiken. Sommige kinderen hadden het al snel onder de knie, bij anderen duurde het wat langer. Maar het gaat uiteindelijk net om dat beetje extra aandacht dat ze van ons vrijwilligers krijgen. Daardoor krijgen ze meer zelfvertrouwen en zienderogen zie je ze vooruitgaan en groeien.

In de laatste maanden van mijn vrijwilligerswerk, tot en met afgelopen december, heb ik samen met de andere vrijwilligers vooral gewerkt op het schoolje van El Manguaré. De kinderen worden daar voorbereid op het basisonderwijs. Ze leren onder anderen alvast de klinkers (a, e, i, o en u) schrijven en lezen en leren tellen tot en met 5. We hebben vooral heel veel geknutseld, getekend en gespeeld, zodat ze alles spelenderwijs leren.

Tussen alle werkzaamheden op de twee scholen door, heb ik ook iedere maand meegeholpen met het lopen van campagne voor gratis DNI's (identiteitskaarten) en geboortebewijzen. Er zijn namelijk nog steeds heel veel kinderen, en ook volwassenen, die vaak vanwege financiële redenen geen papieren hebben. En als je geen papieren hebt,

heb je geen recht op bv. gezondheidszorg en onderwijs. Daarom organiseert Manguaré maandelijks een campagne om de mensen die het zich financieel niet kunnen veroorloven, te helpen.

Het is nu januari; we zitten alweer in een nieuw jaar. Ik kijk terug op mijn werk hier met ontzettend veel voldoening en heb veel waardering voor alle andere vrijwilligers en docenten die voor Manguaré werken. Ik heb het met ontzettend veel plezier gedaan en hoop dat ik de kinderen met wie ik gewerkt heb iets heb kunnen meegeven voor de toekomst. Ik ben op dit moment nog steeds in Iquitos. Mijn sabbatical van acht maanden en mijn werk voor El Manguaré zitten er al lang op, dus wat doe ik nog hier? Tja....., ik kon van tevoren ook niet weten dat ik tussen alle bedrijven door tijdens een bezoek aan de jungle ook nog eens ´mijn tarzan´ tegen het lijf zou lopen.....

Kim Roelofs

